

Γέρ. Θεοδόσιος της Βηθανίας, ο ειρηνοποιός Ακροφύλακας της Σιωνίτιδος Εκκλησίας († 27/8/1991)

[/ Το Συναξάρι της Πεμπτουσίας / Συναξαριακές μορφές](#)

[Αρχιμ. Ιερεμίας Γεωργαλής](#)

Η ιστορία του Μικρασιατικού ελληνισμού μοιάζει με τα παθήματα του Προμηθέα Δεσμώτη. Πάντα εκεί ασάλευτη και αλυσοδεμένη στους θρυλικούς βράχους της καθ' ημάς Ανατολής υπομένει το φριχτό μαρτύριο της πρόσκαιρης σιωπής ενωτιζόμενη την φωνή των Προφητών της Ρωμηοσύνης των αιώνων των αλλοτινών για τα επινίκια των επερχομένων ημερών.

Οι χιλιετίες του ελληνισμού, οι αιώνες του Χριστιανισμού, τα μεγαλειώδη θέατρα και τα μεγαλοπρεπή στάδια του αρχαίου κόσμου, τα σεβάσματα των θεών του καιρού της αγνωσίας, οι ναοί του Τριαδικού Θεού στους χρόνους της Αποκαλύψεως και της Χάριτος, τα μοναστικά καθιδρύματα της Ορθόδοξης πνευματικότητας και του υψηλού πολιτισμού της υπερχιλιετούς αυτοκρατορίας της Ρωμανίας, η αξιοθαύμαστη απαντοχή του ευσεβούς Γένους μας στους

σκοτεινούς χρόνους της σκλαβιάς, η βίαιη και απάνθρωπη εκδίωξη των ελλήνων από τις πανάρχαιες εστίες τους από τον Ανατολίτη κατακτητή με την καταφανή συνηγορία των Χριστιανών συμμάχων μας της Ευρώπης αποτελούν ανδιαμφισβήτητες μαρτυρίες και μεμαρτυρημένα μαρτύρια για τον Προμηθέα Δεσμώτη ελληνισμό της Μικρασίας. Γόνος τούτης της πονεμένης γης της Ιωνίας ήταν και ο μικρός Γιαννάκης, ο μετέπειτα γνωστός στην υπ' ουρανόν Γέροντας Θεοδόσιος της Βηθανίας, ο οποίος μετά παρησίας πολλής, θα 'λεγε σε ορισμένους σύγχρονους βλάσφημους μινίστρους και αδίστακτους παραχαράκτες της ιστορίας του Μικρασιατικού ελληνισμού για την ηγαπημένη του Σμύρνη χρησιμοποιώντας τα λόγια του ποιητού: « Ήθελα, πριν μες στ' άπειρο σιωπήσω στο αιώνιο φως δύο στίχων να σε κλείσω. Κι όταν οι αιώνες που έρχονται αλλοιούν και μηδενίζουν τα όσα βλέπεις μπρος σου, φύλακες μπρος στον ήλιο να φρουρούν δύο στίχοι μου τον τάφο το δικό σου». Τον Αύγουστο του 1922 το όμορφο λιμάνι της ελληνίδος Σμύρνης από πύλη εμπορίου και αναψυχής της Μικρασίας μεταποιήθηκε σε θύρα θανάτου φοβερού των ελλήνων Μικρασιατών. Πορφύρωσαν τα ύδατα του ένδοξου λιμένα και έγιναν σάβανο ερυθρό για τα ματωμένα σώματα των ελλήνων χριστιανών που προσμένουν από τότε την κοινή ανάσταση.

Στις 7 Ιανουαρίου του 1913 για άλλη μια φορά οι καμπάνες της υπ' ουρανόν Ορθοδοξίας αναγγέλλουν την Σύναξη του Τιμίου Προδρόμου. Και εκεί στην γη της Ιωνίας και στο θρυλικό προάστειο της Σμύρνης, τον Μπουρνόβα, εκείνη την άγια ημέρα αντικρύζει το φως του ηλίου το δεύτερο από τα τρία τέκνα του Κωνσταντίνου και της Αγγελικής Μάκου, ο επονομασθείς, κατά την βάπτισή του, Ιωάννης. Και η ημέρα της γεννήσεώς του καθώς και το όνομα που έλαβε δεν ήταν τυχαία αφού ο Μέγας Ηγήτωρ του μοναχικού Τάγματος της Ορθοδοξίας, ο Τίμιος Πρόδρομος, θα τον καλέσει, όταν ο χρόνος πληρωθεί, προς συνάντησή του στην έρημο του Ιορδάνου. Κατά την ώρα του Μυστηρίου του Βαπτίσματος του μικρού Ιωάννου σχηματίσθηκε μέσα στην κολυμβήθρα με το ηγιασμένο έλαιο το σημείο του Τιμίου Σταυρού. Το ίδιο σημείο είδαν οι εκκλησιαζόμενοι στην πλάτη του νεοφώτιστου, όταν ο ιερέας παρέδωσε το παιδί στα χέρια της αναδόχου. Ήταν λοιπόν ολοφάνερο ότι και για τον μικρό Ιωάννη ίσχυε ο λόγος του Θεού προς τον θρηνητικότερο των Προφητών Ιερεμία: « Προ του με πλάσαι σε εν κοιλία επίσταμαί σε και προ του σε εξελθείν εκ μήτρας ηγιάκά σε, προφήτην εις έθνη τέθεικά σε».

Η ευλαβέστατη μητέρα του, Αγγελική, και ο ταπεινός λευίτης του Μπουρνόβα, π. Δημήτριος, ήταν οι πρώτοι του μυσταγωγοί στην κατά Χριστόν ζωή και πολιτεία. Τα αντηχήματα των μικρασιατικών αιώνων, των πεπληρωμένων φέγγος ελληνορθόδοξο, τ' άκουσε ο μικρός Ιωάννης στις λιθόστρωτες αυλές της ομορφοκκλησιάς του Μπουρνόβα. Και με την μελωδική φωνή που ο Δημιουργός του χάρισε, έμαθε να μελωδεί σε ύφος μελιχρό και μελλίρυτο τα μεγαλεία του Θεού των Πατέρων του. Όμως ο μικρός Σμυρνιός, Ιωάννης πρόκειται να υπηρετήσει τον Δεσπότη Χριστό από όρους υψηλού. Δια τούτο και οι δοκιμασίες του θα ήταν ανάλογες τής επερχομένης μεγαλειώδους διακονίας του, για να ευρεθεί δόκιμος και αντάξιος. Σε ηλικία πέντε ετών πεθαίνει η ηγαπημένη μητέρα του, Αγγελική, και μετά από λίγο καιρό και ο ακούραστος προστάτης της οικογενείας του, ο πατέρας του, Κωνσταντίνος. Τα τρία ορφανά τα αναλαμβάνει πλέον η αδελφή του πατέρα του, Αγγελική, η οποία με περισσή αγάπη τα φροντίζει. Όμως στα τέλη του Αυγούστου του 1922 από τα ύψη του όρους Πάγου εσάλπισε ο άγγελος της καλλίστης Σμύρνης και μια βοή θανάτου απλώθηκε υπεράνω της ένδοξης πόλεως που ο Συναξαριστής των εσχάτων έμελλε να την αποκαλέσει και πόλη μαρτυρική.

Τότε ήταν που άκουσαν και πάλι ο λαός και ο μαρτυρικός εκείνος επίσκοπος Σμύρνης, άγιος Χρυσόστομος, τον λόγο της Αποκαλύψεως ως φωνή υδάτων πολλών να κατέρχεται από του όρους:«Μηδέν φοβού α μέλεις παθείν. Ιδού δη μέλλει βαλείν ο διάβολος εξ υμών εις φυλακήν, ίνα πειρασθήτε και έξετε θλίψιν

ημέρας δέκα. Γίνου πιστός άχρι θανάτου και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής». Η μεγάλη αμαρτία του Γένους μας, η διχόνοια και η απροκάλυπτη προδοσία των δήθεν συμμάχων μας της χριστιανικής Ευρώπης παρέδωσαν την εξάκουστη Μικρασία στο κεμαλικό ασκέρι του θανάτου, της βαρβαρότητας και του ολέθρου. Στην αντάρα της καταστροφής προλαβαίνει ο μικρός Ιωάννης και επιβιβάζεται σ' ένα πλοίο το οποίο τον παίρνει για πάντα μακριά από την γενέθλιο γη της Ιωνίας. Έτσι πλέον πορεύεται άρμενος και ποντοπόρος στο ελληνικό αρχιπέλαγος και στην θάλασσα της προσφυγιάς, έχοντας οδηγό και συνοδίτη τον αφέντη Χριστό και την Κυρά την Παναγιά. Το καράβι αφήνει τους πρόσφυγες στον Πειραιά και ο μικρός Ιωάννης μαζί με την θεία του, Αγγελική, καταλύουν σ' ένα εργαστάσιο στην οδό Πατησίων, κοντά στο Ι. Ναό του Ευαγγελιστού Λουκά.

Τούτος ο ιερός ναός μαζί με τις ιερές Μονές Αγ. Ειρήνης Χρυσοβαλάντου Λυκόβρυσης και Παναγίας Κερατέας έγιναν τα ασφαλή καταφύγιά του στους δύσκολους χρόνους της ορφάνιας και της προσφυγιάς. Σ' αυτές τις αυλές του Κυρίου αύξησε τα τάλαντα του Θεού ο Ιωάννης και ακόμα περισσότερο έμαθε να είναι φιλόθεος, φιλάγιος, φιλόανθρωπος, φιλακόλουθος και ασκητικός. Παράλληλα φοίτησε στο δημοτικό σχολείο χωρίς να παραλείπει την μελέτη του Ευαγγελίου και των βίων των αγίων. Εκείνος όμως ο βίος που τον συγκλόνισε ιδιαίτερα ήταν του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου. Και η αγνή ψυχή του άκουσε τους ηδύλαλους φθόγγους της θαυμαστής βιοτής του Καλυβίτου ασκητού και θέλησε να τον ακολουθήσει. Τότε η ουράνια έλξη μετεβλήθη σε πύρινη προσευχή που μεταποιήθηκε σε πυρίμαχη απόφαση εξόδου από τον κόσμο και εισόδου στο μέγα στάδιο της μοναχικής ζωής και πολιτείας. Στο σεργιάνι του στους μοναστικούς τόπους της Αττικής είχε ακούσει για την οσία βιοτή και το προορατικό χάρισμα του Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγ. Μάρκου Χίου, γέροντος Γαβριήλ.

Έτσι σε ηλικία 13 ετών και χωρίς να ανακοινώσει τίποτε στην θεία του, Αγγελική, καταπλέει στο λιμάνι της Χίου και μετά τις σχετικές πληροφορίες και εξηγήσεις εντάσσεται ως δόκιμος στο Μοναστήρι του Αγίου Μάρκου, όπου παραμένει για τρεις μήνες εν υπακοή και προθυμία πολλή. Όμως μετά την παρέλευση του χρόνου αυτού ο Γέροντας Γαβριήλ καλεί τον Ιωάννη και του ανακοινώνει ότι από Θεού έλαβε την πληροφορία ότι ο τόπος της μοναχικής του ασκήσεως και βιοτής δεν είναι η Χίος αλλά η Αγία Γη της Παλαιστίνης. Έτσι ο Ιωάννης επιστρέφει και πάλι στην Αθήνα όπου μέχρι τα 18 του έτη συνεχίζει να περιέρχεται ως έλαφος διψώσα τα πνευματικά καταφύγια της Αττικής εργαζόμενος παράλληλα και αναμένοντας το πλήρωμα του χρόνου. Προσφιλής του προορισμός ήταν η Εξαρχία του Παναγίου Τάφου στην Πλάκα.

Είχε καταθέσει τον πόθο του στον Έξαρχο του Παναγίου Τάφου, Αρχιμ. Βενέδικτο, τον μετέπειτα Πατριάρχη Ιεροσολύμων και εκείνος δια του ευρισκομένου στην Αθήνα Ηγουμένου της Μονής του Αγίου Θεοδοσίου, π. Θεοδοσίου, και του κ. Ιωάννου Μυρσιάδη μετέπειτα Επισκόπου Ναζαρέτ, Ισιδώρου, του εξασφάλισε την άδεια παραμονής από την Αγγλική Διοίκηση της Παλαιστίνης. Έτσι λοιπόν το 1932 με την συνοδεία του Αρχιμ. Ευγενίου και του κ. Μυρσιάδη και σε ηλικία 18 ετών κατέρχεται στην Αγία Γη της Παλαιστίνης καταπλέοντας στο λιμάνι της Γιάφφας. Στις 4 Αυγούστου 1932 ένδακρυσ εισέρχεται στην Αγία Πόλη Ιερουσαλήμ. Μετά από παραμονή τριών ημερών στο Πατριαρχικό Μοναστήρι των Αγ. Κωνσταντίνου και Ελένης εισέρχεται στο Πατριαρχικό Γραφείο όπου συναντάται με τον

Τοποτηρητή του χηρεύοντος Πατριαρχικού Θρόνου των Ιεροσολύμων Αρχιεπίσκοπο Πτολεμαίδος, Κελαδίωνα. Με απλότητα ο Ιωάννης καταθέτει την επιθυμία του στον Τοποτηρητή και εκείνος πατρικώς του περιγράφει τις δυσκολίες και τους πειρασμούς της μοναχικής ζωής.

Ο Ιωάννης διαβεβαιώνει τον Τοποτηρητή ότι για την αγάπη του Χριστού είναι έτοιμος να τα υπομείνει όλα και εκείνος του δίδει την ευχή του και τον αποστέλει ως δόκιμο μοναχό στο Μοναστήρι του Αγίου Γερασίμου του Ιορδανίτη. Έτσι ο Ιωάννης «αγαλλομένω ποδί» στις 7 Αυγούστου 1932 εισέρχεται στην ιερή Μάνδρα του Αββά Γερασίμου όπου η Αδελφότης τον περιβάλλει με περισσή αγάπη και φροντίδα. Του αναθέτουν τα διακονήματα της σίτησης δύο αγίων ασκητών που ασκούσαν στην έρημο τού Ιορδάνου και του κανδηλανάπτου του Καθολικού της Ιεράς Μονής. Η προθυμία και η υπακοή του ήταν αυτές που οδήγησαν την Αδελφότητα στην απόφαση της ρασοφορίας του Ιωάννου στις 26 Οκτωβρίου 1933 κατά την Αγρυπνία της εορτής του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Από τότε ο ρασοφόρος Ιωάννης ακόμη περισσότερο αναλώνεται σε κόπους ασκητικούς, σε προσευχές παννύχιες και δεήσεις εκτενείς. Οι πειρασμοί πληθαίνουν μα εκείνος υπό τήν κραταιά προστασία της υπακοής προς τον Καθηγούμενο και την Αδελφότητα ανεβαίνει διαρκώς την κλίμακα των ενθέων αρετών.

Όμως η υγρασία της περιοχής πλήττει την ασθενική κράση του ρασοφόρου Ιωάννου, ο οποίος κατόπιν εισηγήσεως του Καθηγουμένου και ευλογίας του Τοποτηρητού του Πατριαρχικού Θρόνου μετατίθεται στον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως και εντάσσεται στην συνοδεία του Σκευοφύλακα, Γέροντος Κυριακού. Εκεί αναλαμβάνει το διακόνημα του κανδηλανάπτου και του φύλακα του Παναγίου Τάφου. Ήδη τον σεπτό Θρόνο της Αγίας Πόλεως των Ιεροσολύμων κλείζει ο Πατριάρχης Τιμόθεος ο Α΄ ο οποίος γνωρίζει την αρετή του ρασοφόρου Ιωάννου και αποφασίζει την μοναχική του κουρά την οποία τελεί ο ίδιος στις 24 Αυγούστου 1937 και του δίδει το όνομα Θεοδόσιος. Στις 3 Μαρτίου 1941 ο Αρχιεπίσκοπος Ασκάλωνος, Βασίλειος, κατόπιν εντολής του Πατριάρχου, χειροτονεί τον π.Θεοδόσιο στον Πανάγιο Τάφο Διάκονο και στις 26 Οκτωβρίου Πρεσβύτερο. Ο Πατριάρχης Τιμόθεος αγαπούσε ιδιαιτέρως τον π. Θεοδόσιο για την αρετή του και την αφοσίωσή του στα Πανάγια Προσκυνήματα, γι' αυτό και τον τοποθετούσε ως μέλος της συνοδείας του σε ποιμαντικές περιοδείες και εκκλησιαστικές αποστολές. Όταν κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου η εξόριστη κυβέρνηση της Ελλάδος υπό τον Βασιλέα Γεώργιο και ελληνικά στρατεύματα βρέθηκαν στην Μέση Ανατολή ο π. Θεοδόσιος, κατόπιν εντολής του Πατριάρχου, αναλαμβάνει μετά προθυμίας και επιτελεί μετά θερμού ζήλου τα καθήκοντα του στρατιωτικού ιερέως θεραπεύοντας τις πνευματικές ανάγκες των στρατιωτών. Δεν παύει παράλληλα να επιτελεί τα εφημεριακά του καθήκοντα στον Πανίερο Ναό

της Αναστάσεως.

Στις 28 Ιουλίου του 1946 λαμβάνει το Μέγα και Αγγελικό Σχήμα στην εξάκουστη Λαύρα του Αγίου Σάββα και στην συνέχεια κατόπιν εντολής του Πατριαρχείου διορίζεται Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίων Λαζάρου, Μάρθας και Μαρίας της Βηθανίας. Το Μοναστήρι τότε ήταν μικρό και εγκαταλελειμμένο. Όμως η Θεία Πρόνοια επεφύλαξε στον Γέροντα Θεοδοσίο να αναδειχθεί ο νέος κτίτορας του ιερού αυτού Καθιδρύματος της Αγίας Γης και ο συνετός ηγήτορας του νεοθαλούς αυτού πνευματικού Παραδείσου των αφιερωμένων εις τον Χριστόν παρθένων. Σε σύντομο χρονικό διάστημα ανεγείρεται η πτέρυγα των κελλιών, ο ξενώνας και το καμπαναριό. Καλλωπίζεται το Καθολικό της Μονής, στο οποίο βρίσκεται η πέτρα που κατά την παράδοση εκάθισε ο Κύριος για να ξεκουραστεί ερχόμενος να αναστήσει τον νεκρό Λάζαρο. Επίσης ο Γέροντας φρόντισε και για την συντήρηση του τάφου του Αγίου Λαζάρου πάνω από τον οποίο έχτισε διώροφο Ναό προς τιμήν της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας και του Αγίου Λαζάρου. Σημαντική ήταν και η γνωριμία του Γέροντος Θεοδοσίου με τον Βασιλιά της Ιορδανίας Αβδουλάχ τον Α, η οποία πραγματοποιήθηκε σε μία τελετή στα Ιεροσόλυμα το 1938. Ο Βασιλιάς εντυπωσιάσθηκε από την σύνεση, την ευστροφία και την ανωτερότητα του Γέροντος Θεοδοσίου και έκτοτε τους συνέδεσε μια ισχυρή φιλία. Ο Αβδουλάχ αποζητούσε την επικοινωνία με τον Γέροντα και πάντοτε εύρισκε ευκαιρίες να τον συναντά.

Έτσι και έγινε και στις 20 Ιουλίου του 1951. Ο Ιορδανός Μονάρχης ζήτησε από τον Γέροντα να τον συνοδεύσει στο Τέμενος του Ομάρ και εκείνος παρ' όλη την δυσκολία του ως προς τον τόπο προορισμού τον ακολούθησε. Στην συνοδεία του Βασιλιά ήταν και ο εγγονός του, ο μετέπειτα Βασιλιάς της Ιορδανίας, Χουσεΐν. Κατά την ώρα όμως που εισέρχονταν ο Βασιλιάς στο Τέμενος δέχεται δολοφονική επίθεση και πέφτει νεκρός στα χέρια των φρουρών του. Αμέσως ο Γέροντας Θεοδοσίος αντιλαμβάνεται ότι στόχος θα γίνει και ο εγγονός του Βασιλιά, ο μικρός Χουσεΐν, τον οποίο αρπάζει στα χέρια του και τον φυγαδεύει μακριά από το Τέμενος σε ασφαλές μέρος. Ξυπόλυτος καθώς ήταν τρέχει στον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως και ειδοποιεί να κλείσουν τις μεγάλες θύρες του Ναού. Στην συνέχεια

οδεύει στο Πατριαρχείο, ενημερώνει τον Πατριάρχη και εντός ολίγου οι καμπάνες σημαίνουν προκειμένου οι Εκκλησίες και τα Μοναστήρια να κλείσουν τις θύρες. Από το μεγάλο Τέμενος του Ομάρ ο μουσουλμανικός όχλος ξεχύθηκε στους δρόμους της Αγίας Πόλεως καταστρέφοντας ο,τι εύρισκε μπροστά του.

Ένα άλλο σημαντικό γεγονός στην ζωή του Γέροντος Θεοδοσίου ήταν η συμμετοχή του στην επίσημη αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων η οποία παρέλαβε, μετά από σχετικές διαβουλεύσεις με το Βατικανό, το άφθορο λείψανο του οσίου Σάββα του Ηγιασμένου και το μετέφερε στην ομώνυμη Λαύρα του στην γη της Παλαιστίνης. Η αντιπροσωπεία κατέφθασε στην Βενετία το 1965 και μετέφερε μαζί της ορθόδοξα άμφια για να αντικαταστήσει τα λατινικά με τα οποία οι Λατίνοι είχαν ενδύσει τον όσιο Σάββα. Στη θέα του σκηνώματος του οσίου με τα άμφια αυτά ο Γέροντας λυπήθηκε σφόδρα και προσευχόμενος εσωτερικά αναρωτήθηκε πως θα ανοίξουν τα χέρια του οσίου τα οποία ήταν σταυροειδώς τοποθετημένα επί του στήθους χωρίς να προξενήσουν καταστροφή στο τίμιο λείψανο. Και ω του θαύματος αμέσως ο όσιος Σάββας ανοίγει τα χέρια του και από το συγκλονιστικό γεγονός πέφτει λιπόθυμος ο Γέροντας. Κατόπιν ο Γέροντας Θεοδόσιος και ο Καθηγούμενος της Λαύρας του Αγίου Σάββα, Γέροντας Σεραφείμ, ενέδυσαν το σκήνος του οσίου με τα ορθόδοξα άμφια και οι Λατίνοι το τοποθέτησαν με τιμές σε μία γόνδολα για να περάσει για τελευταία φορά από τα κανάλια της Βενετίας.

Τότε τα περιστέρια της πλατείας του Αγίου Μάρκου σαν να ήταν καθοδηγούμενα σηκώθηκαν ευθύς και πέρασαν τιμητικά το ένα πίσω από το άλλο πάνω από την γόνδολα που μετέφερε το ηγιασμένο λείψανο του Αγίου Σάββα. Όσο ο Γέροντας ξανοίγονταν στο μέγα πέλαγος της ενθέου ταπεινώσεως, τόσο ο Κύριος τον ανεδείκνυε ενώπιον των ανθρώπων. Επανειλημμένως ο Βασιλικός Οίκος της Ιορδανίας τίμησε με υψηλά παράσημα τον Γέροντα για την γενναία διάσωση του Βασιλιά Χουσεΐν. Το Πατριαρχείο τον προήγαγε κατά σειρά σε Πρωτοσύγκελλο και Αρχιμανδρίτη και στην συνέχεια τον διόρισε μέλος της Ιεράς Συνόδου, της Σχολικής Εφορίας και της επιτροπής επιθεωρήσεως των ηγουμεινιών και Εκκλησιών. Με συστολή, ταπείνωση, αλλά και ευχαριστία αρνήθηκε την πρόταση που του έκανε ο Πατριάρχης Διόδωρος και η περί Αυτόν Ιερά Σύνοδος για προαγωγή του σε Αρχιερέα. Ονομάσθηκε όμως παρά της Ιεράς Συνόδου Μέγας του Θρόνου και Μιτροφόρος για την τεράστια προσφορά του στην Σιωνίτιδα Εκκλησία. Όμως η ώρα της εξόδου του Γέροντος Θεοδοσίου από τα γήινα και φθαρτά προς τα ουράνια και άφθιτα πλησίαζε. Στις 9 Δεκεμβρίου του 1990 ο Γέροντας παθαίνει ανακοπή της καρδιάς στην αυλή της Μονής. Σε λίγο όμως επανήλθε και διηγείται ότι είδε έναν επίσκοπο συνοδευόμενο από δύο φωτεινές γυναίκες που σίγουρα ήταν ο Άγιος Λάζαρος και οι αδελφές του Μάρθα και Μαρία. Στις 27 Αυγούστου 1991 ο

Γέροντας για δεύτερη φορά παθαίνει σοβαρό καρδιακό επεισόδιο και ενώ τον μετέφεραν στο νοσοκομείο στην Γεθσημανή κατέναντι του τάφου της Κυρίας Θεοτόκου, ο Γέροντας Θεοδόσιος παρέδωσε την μακαρία του ψυχή εις χείρας Θεού.

Έτσι λοιπόν ο μακαριστός Γέροντας Θεοδόσιος πορεύθηκε την οδό των αγίων από τότε που ήταν μικρό παιδί στην πονεμένη γη της Ιωνίας και η καθαρή του καρδιά αφουγκράσθηκε τους ορισμούς του Θεού για τα επερχόμενα. Ανάλαβε μετά προθυμίας τον Σταυρό του Κυρίου, υπέμεινε μετά καρτερίας τους πειρασμούς και τις θλίψεις, ασκήθηκε μετά ζήλου στην αδιάκριτη υπακοή, συμφιλιώθηκε με τον Κύριο δια της αγίας μετανοίας, ανέβηκε σεμνοπρεπώς την νοητή κλίμακα των ενθέων αρετών, ενεδύθηκε την υποποιο ταπείνωση, φίμωσε τα θράση των παθών με την οξεία μάχαιρα της μακαρίας αοργησίας. Ως γνήσιος μιμητής της ορθοδόξου πολιτείας των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας πορεύθηκε στους θεοσεβείς βηματισμούς τους στηλιτεύοντας τις κακοδοξίες της αιρετικής Δύσης, συνιστώντας προσοχή και εγρήγορση προσφέροντας όμως αδιακρίτως την υλική και πνευματική του συνδρομή σ' όλους εκείνους τους χριστιανούς, μουσουλμάνους και εβραίους που θα κατέφευγαν στα φιλόφωτα αισθήματά του. Ο Γέροντας ήταν αληθώς ποταμός φιλανθρωπίας και κρήνη ελέους προς πάντας ανεξαιρέτως. Εκείνο όμως που κατέφλεγε την καθαρά του καρδιά ήταν η επάνδρωση των Παναγίων Προσκυνημάτων και η ακώλυτος συνέχιση της διακονίας του ευσεβούς ημών Γένους στους τόπους ου έστησαν οι πανάχραντοι πόδες του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Επιθυμούσε σφόδρα οι ειρηνοποιοί ακροφύλακες του Παναγίου Τάφου και μυστικοί θεωροί του Μεγάλου Μυστηρίου της σωτηρίας του γένους των ανθρώπων να αυξάνονται αριθμητικά και να ανέρχονται πνευματικά.

Σαν το φως της αστραπής λοιπόν εξήστραψε ο οσιακός βίος του Γέροντος Θεοδοσίου στο μέγα κλίτος του παλαιφάτου ελληνορθοδόξου Πατριαρχείου των Ιεροσολύμων και τώρα από τα ουράνια σκηνώματα «ένθα ο των εορταζόντων ήχος ο ακατάπαυστος και η απέραντος ηδονή των καθορώντων του προσώπου του Κυρίου το κάλλος το άρρητον» θα ικετεύει υπέρ ενισχύσεως και διαφυλάξεως του Πατριάρχου και της Αγιοταφίτικης Αδελφότητος και υπέρ της ακυμάντου πορείας του ελληνορθοδόξου Πατριαρχείου των Ιεροσολύμων, για να βεβαιώνει μέχρι τερμάτων αιώνος τους εγγύς και τους μακράν ότι «Χριστός γαρ εγερθείς εκ νεκρών απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο. Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν».

Πηγή: imverias.blogspot.gr

<http://bit.ly/2HoVo2Y>